Al-Baqarah *SURAH 2*

(Kon) Madinah

Förord

Denna sūrah (kapitel) är en av de första som uppenbarades strax efter migrationen av profeten Muhammad och hans följeslagare från Makkah till Madinah år 622 e.Kr. Det är den längsta suran i Koranen.

Utifrån de varierade och omfattande sammanhangen i dess verser är det säkert att anta att de inte alla uppenbarades i följd. En gemensam egenskap hos de långa surah ifrån Madinah är att deras verser inte uppenbarades i sekventiell ordning. Ibland uppenbarades passager från en surah innan en tidigare surah hade avslutats. Därför har konventionen för att bestämma den kronologiska ordningen av surah baserats på datumen för uppenbarelsen av de inledande passagerna, och inte av hela surah. I detta fall finner vi att verserna 275-280, som förbjuder ocker, var bland de sista Koraniska uppenbarelserna, medan de inledande delarna av surah uppenbarades tidigt under Madinah-perioden.

Kompositionen och arrangemanget av verserna inom varje surah i Koranen är fastställd av Gud och blev direkt förmedlad till profeten Muhammad. Al-Tirmidhī rapporterar att `Abdullāh ibn `Abbas, en nära och lärd följeslagare till profeten, sade att han hade frågat `Uthmān ibn `Affān, den tredje kalifen som allmänt erkänns ha auktoriserat sammanställningen av den Koraniska texten som vi har den idag, varför Surah 8, al-Anfāl, som består av mindre än 100 verser, placerades före Surah 9, al-Tawbah, som omfattar över 100 verser och som, till skillnad från andra suran, inte innehåller den vanliga inledande frasen "*I Guds namn, den Barmhärtige, den Nåderike*". Han frågade vidare varför Surah 8 grupperades med de sju långa surah som finns i början av Koran.

Othman (tredje kalifen) svarade: “Profeten (frid vare med honom) brukade ta emot verser eller avsnitt från flera surah samtidigt. Han kallade skrivarna och instruerade dem att placera specifika verser på specificerade platser i deras respektive surah. Al-Anfāl var en av de tidigaste surah som uppenbarades i Madinah medan al-Tawbah var en av de senaste, men deras ämnesinnehåll var så likartat att jag misstänkte att de kunde vara en surah. Profeten gick bort utan att klargöra denna specifika punkt. Därför placerade jag dem efter varandra utan separation.”

Denna redogörelse gör det klart att arrangemanget av verserna inom varje surah beslutades enligt Profetens instruktioner.

Vidare nämner autentiska hadither relaterade av al-Bukhari och Muslim att Profeten brukade recitera Koran för Ärkeängeln Gabriel varje natt under månaden Ramadan, och att både Profeten och Gabriel reciterade hela Koran för varandra. Självfallet reciterade han Koran i rätt arrangemang av dess verser och surah.

Den som studerar Koranen noggrant, och upplever den unika och rika erfarenheten av att leva inom dess atmosfär, kommer omedelbart att identifiera den distinkta karaktären hos varje enskild surah. Varje surah har en aura och en personlighet av sin egen, med unika och väldefinierade drag, och en känsla som får den att stå ut från alla andra. Dessutom kretsar varje surah kring ett centralt tema, eller ett antal huvudteman relaterade till varandra genom en gemensam tråd eller idé. Varje surah utstrålar sin egen atmosfär av mening och väsen, inom vilken dess tema, eller teman, diskuteras med samma väl integrerade och väl koordinerade stil och angreppssätt. Den har också sin egen speciella rytm och musikaliska puls som överensstämmer med betydelsen och kontexten av dess ämnen och innehåll.

Dessa allmänna framstående drag är gemensamma för alla surahs, inklusive de längre, såsom den nuvarande.

Denna surah behandlar flera frågor som kretsar i total harmoni kring två nära besläktade centrala linjer. Å ena sidan diskuterar surah israeliternas attityd gentemot islam och den växande muslimska gemenskapen i Madinah. Den beskriver aspekter av det fientliga mottagande de gav den nya religionen och deras reaktion på Profeten Muhammad och den växande gemenskapen av hans följare. Den utforskar den nära och oheliga allians som hade utvecklats mellan judarna och hycklarna i Madinah, som bekände sig till islam, å ena sidan, och mellan judarna och de arabiska avgudadyrkarna i resten av Arabien, å andra sidan.

Å andra sidan, efter att ha etablerat israeliternas misslyckande att upprätthålla Guds förtroende och hedra sitt förbund med Honom, diskuterar surah de omständigheter som den muslimska gemenskapen ställdes inför under sina formativa år, och sättet och miljön i vilken den utvecklades, och förberedde och mobiliserade sig för den stora uppgiften att ärva förtroendet för upprättandet av Guds suveränitet på jorden.

Invånare som konverterade till islam var unga män och kvinnor från ansedda familjer. De hade blivit inspirerade av Muhammads budskap om monoteism, rättvisa och medkänsla. Denna tillväxt av anhängare utanför Makkah ledde till att Muhammad började söka en tryggare bas för sin gemenskap.

Det var i detta sammanhang som invånarna i Yathrib (senare känt som Madinah) kom in i bilden. Yathrib var en stad med en blandad befolkning som inkluderade både arabiska stammar och judiska klaner. Invånarna där hade hört talas om Muhammads budskap och började bli intresserade av hans läror. Vid ett par tillfällen träffade Muhammad delegater från Yathrib, och de kom överens om att ge honom och hans anhängare en fristad i staden i utbyte mot att han skulle hjälpa till att lösa deras inbördes konflikter.

När migrationen till Madinah ägde rum, markerade det början på en ny era för islam. Muslimerna i Madinah, kända som "ansar" (hjälpare), välkomnade de migrerande muslimerna från Makkah, kallade "muhajirun" (emigranter), och tillsammans började de bygga upp en ny gemenskap baserad på islams principer.

Denna nya muslimska gemenskap stod inför många utmaningar. De behövde etablera sociala, ekonomiska och politiska strukturer som kunde stödja deras växande samhälle. Dessutom behövde

de hantera hoten från både de inhemska fienderna och de externa hoten från Quraysh-stammen i Makkah, som inte hade gett upp sina försök att förgöra Muhammad och hans anhängare.

En av de första åtgärderna som Muhammad vidtog var att upprätta ett broderskap mellan ansār och muhājirūn, vilket stärkte den sociala kohesionen och enheten inom den muslimska gemenskapen. Han satte också upp en konstitution, känd som "Madinahs konstitution", som fastställde rättigheterna och skyldigheterna för alla invånare i staden, inklusive judarna.

Under denna period blev också bönen en central ritual inom islam, med den dagliga bönen (salaat) som en av de fem pelarna. Bönen bidrog till att stärka den andliga disciplinen och enigheten inom den muslimska gemenskapen.

Surah Al-Baqarah, den längsta surah i Koranen, innehåller många av de lagar och regler som styr det muslimska livet och gemenskapen. Den behandlar frågor som äktenskap, ekonomi, fasta och jihad. Den ger också vägledning om hur muslimer ska hantera relationer med icke-muslimer och hur de ska bevara sin tro i mötet med motstånd och fientlighet.

I denna surah kritiseras också Israels barn för deras olydnad mot Gud och deras misslyckande att följa de gudomliga föreskrifterna. Denna kritik tjänar som en påminnelse för muslimer att vara trogna mot sitt förbund med Gud och att upprätthålla rättvisa och moralisk integritet i alla aspekter av livet.

Den nya muslimska gemenskapen i Madinah, ledd av Muhammad, utmärkte sig genom sin starka tro, sin gemensamma solidaritet och sin vilja att kämpa för rättvisa och sanning. Trots de många utmaningar de stod inför, både internt och externt, visade de sig vara en kraft att räkna med, och deras framgångar lade grunden för islams fortsatta spridning och inflytande över hela världen.

Araberna valde dock att betrakta konflikten från avstånd, då de såg det som en rent intern maktkamp inom Quraysh - stammen. Det skulle inte vara klokt för dem att bli inblandade i att stödja religionen av en man vars egen stam hade fördömt honom, särskilt eftersom denna stam hade förvaringen av den heliga Ka’bah och ansåg sig ha högsta religiösa auktoritet över hela Arabien.

Profeten var tvungen att söka ett alternativt hem för sin nya tro och en bas där han kunde bli skyddad, så att han kunde bryta dödläget han hade nått i Makkah och tillåtas fullfölja sitt uppdrag obehindrat. Detta, enligt min mening, var den första och viktigaste anledningen till att lämna Makkah.

Innan Madinah hade andra destinationer föreslagits och prövats som alternativ till Makkah. År 615, bara några år efter Muhammads kallelse till profet 610 e.Kr., hade ett antal tidiga muslimer emigrerat till Abessinien. Det skulle inte vara korrekt att säga att de hade åkt dit enbart av personliga säkerhetsskäl. Hade så varit fallet skulle emigranterna ha inkluderat de svagaste och minst stödde elementen bland muslimerna. Dessa var de som utsattes för en uthållig förföljelsekampanj. Men det omvända var fallet. Emigranterna inkluderade några av profetens mäktigaste anhängare och stammän. Majoriteten av dem var från Quraysh - stammen, inklusive Ja`far ibn Abī Ṭālib och ett antal unga män som var vana vid att ge skydd åt profeten, såsom al-Zubayr ibn al-`Awwām, `Abdur Raĥmān ibn `Awf, Abū Salamah al Makhzūmī, `Uthmān ibn `Affān, för att nämna några få. Det fanns kvinnor som tillhörde några av de mest framstående familjerna i Quraysh, såsom Umm Ĥabībah, dotter till Abū Sufyān, Quraysh’s obestridda icke-muslimska ledare. Sådana kvinnor skulle aldrig bli förföljda i Makkah.

Det fanns utan tvekan andra skäl till muslimernas emigration till Abessinien. Det fanns behovet av att skaka om de religiösa och sociala grunderna hos Quraysh's mest ädla och mäktiga familjer. Det kunde inte vara en större förolämpning eller ett större hot mot Quraysh - dynastierna än att se deras stoltaste och mest ädla söner och döttrar fly för samvets- och religionsskäl och lämna sitt kulturella arv och stamhemland bakom sig.

Vilka andra skäl det än kan ha funnits för muslimernas emigration till Abessinien, kvarstår faktum att sökandet hade börjat mycket tidigt efter en säker tillflyktsort för islam, eller en trygg bas där det kunde blomstra och spridas fritt. Detta stöds ytterligare av rapporter om att Negus av Abessinien konverterade till islam, vilket endast hotet om uppror från hans patriarker hindrade honom från att offentliggöra, enligt vissa tillförlitliga uppgifter.

Efter hans farbror Abū Ṭālibs död år 619 e.Kr. och till följd av Quraysh's ökande fientlighet sökte profeten hjälp från Thaqīf - stammen som förklarat accepterande av islam och sin lojalitet till honom. Han sände dem tillbaka med en av sina äldre följeslagare för att lära dem Koranen och undervisa dem i deras nya religion.

I staden Ṭā'if, cirka 90 km öster om Makkah, misslyckades försöket eftersom Thaqīf visade honom en ytterst fientlig inställning. De hånade honom och överöste honom med förakt. De släppte lös sina busar och barn för att jaga honom och kasta stenar på honom, vilket fick hans fötter att blöda.

Profetens biografer berättar att han sökte skydd i en fruktträdgård som tillhörde `Utbah ibn Rabī`ah och hans bror Shaybah, där han gjorde en mycket rörande och känslomässig vädjan till Gud: "Till Dig, min Herre, klagar jag över min svaghet, brist på stöd och den förnedring jag får utstå. Mest barmhärtige och nåderike! Du är de svagas Herre, och Du är min Herre. Till vem lämnar Du mig? Till en avlägsen person som tar emot mig med fientlighet? Eller en fiende som Du har gett makt över mig? Om Du inte är missnöjd med mig bryr jag mig inte om vad jag möter. Jag skulle dock vara mycket gladare med Din barmhärtighet. Jag söker skydd i Ditt ansikte genom vilket all mörker skingras och både detta liv och det kommande livet sätts på rätt kurs, mot att ådra mig Din vrede eller vara föremål för Din ilska. Till Dig underkastar jag mig, tills jag förtjänar Din belåtenhet. Allting är maktlöst utan Ditt stöd."

Ett Större Genombrott

Kort därefter förändrades plötsligt profetens och islams öden till det bättre. På en plats kallad Akaba nära Makkah hade profeten två avgörande historiska möten 621 och 622 e.Kr. med en grupp araber från Madinah, under vilka de lovade sin trohet och sitt stöd. Detta skulle ha en djupgående och långtgående effekt på hela islams och den muslimska gemenskapens framtid.

Mot slutet av Makkah-perioden inledde profeten Muhammad en intensiv insats för att etablera kontakt med olika inflytelserika arabiska samhällen och stammar för att introducera islam för dem och söka deras följd och stöd.

Khazraj och Aws, de två arabiska stammarna i Madinah, hade levt sida vid sida med judarna och hade ofta hört dem skryta om "profeten som snart kommer" och "vars dag är nära", som skulle leda judarna till seger över araberna. En grupp av pilgrimer från Khazraj mötte profeten som förklarade sitt budskap för dem. De insåg omedelbart att han var den mycket profet som judarna pratade om.

De var fast beslutna att nå honom före judarna. Efter att ha mött honom och lyssnat på vad han hade att säga, accepterade de honom och blev muslimer. De sade till honom: "Vi har lämnat vårt folk i ett aldrig tidigare skådat tillstånd av ömsesidig fientlighet. Må Gud göra dig till orsaken till deras enhet." När de återvände hem rapporterade de vad de gjort till sitt folk som godkände deras handling.

Följande år anlände en delegation bestående av medlemmar från de två stammarna Aws och Khazraj till Makkah för att möta profeten. De förklarade sitt accepterande av islam och sin trohet. Han sände dem tillbaka med en av sina äldre följeslagare för att lära dem Koranen och undervisa dem i deras nya religion.

Vid följande årliga pilgrimsfärd kom en större grupp från båda stammarna till Makkah och erbjöd sig att ingå ett förbund med profeten Muhammad. Detta bevittnades av hans då icke-muslimske farbror al- Abbas. Förbundet band dem till att stödja Muhammad och försvara honom som de skulle försvara sina egna familjer och egendomar. Detta är känt som det andra Akaba - förbundet.

ʿ**Abdullah ibn Rawāḥah från Madinah - folket sägs ha rest sig och bett profeten att "lägga fram din Herres och dina egna villkor." Muhammad svarade, "Min Herres villkor är att ni dyrkar Honom ensam och inte tar några andra gudar vid sidan av Honom. När det gäller mig själv är mitt villkor att ni ger mig det skydd ni skulle ge er själva och er egendom."**

ʿ**Abdullah frågade, "Vad får vi i gengäld?"**

"Paradiset!" svarade profeten.

De sade, "Detta är en lönsam affär som ingen kommer att backa från."

Således engagerade sig araberna i Madinah till islam och att följa Muhammad och försvara honom. Islam spred sig snabbt och rotade sig bland dem. Muslimerna i Makkah började anlända till Madinah i stora skaror, övergivande sina tillhörigheter och materiella ägodelar och tog bara med sig sin tro. De välkomnades varmt av sina muslimska bröder, som erbjöd att dela allt de hade med dem.

Till slut kom tiden då profeten själv skulle migrera till Madinah. Han åtföljdes av sin nära och betrodda följeslagare Abū Bakr. Äntligen hade Muhammad funnit den säkra tillflyktsort han hade letat efter alla dessa år, där han och hans följare kunde fritt proklamera tron och etablera sin gemenskap. Profetens ankomst till Madinah visade sig vara en avgörande vändpunkt i islams historia.

Formandet av en unik gemenskap

Gemenskapen som tog form i Madinah var en unik och framstående, ofta prisad i Koranen. Denna surah inleds med en kortfattad, allmänt tillämpbar definition av sanna troende. Trots detta syftar den specifikt på de tidiga pionjärerna inom islam: "Detta är Skriften; det råder inget tvivel om det, en vägledning för de gudfruktiga. De som tror på vad som ligger bortom mänsklig uppfattning, iakttar bönen och ger av det som Vi skänker dem. De som tror på det som har uppenbarats för dig och det som uppenbarades före dig, och är säkra på det kommande livet. Dessa följer sin *"Herrens vägledning, och de ska säkerligen ha framgång."* (Al-Baqarah Vers 1-5)

I kontrast får vi direkt en beskrivning av de icke-troende, som återigen är allmän och universell men som specifikt gäller dem som avvisade islam och motsatte sig det, både i och omkring Makkah och

Madinah: *"För de icke-troende är det samma sak om du varnar dem eller inte, de kommer inte att acceptera tron. Gud har förseglat deras hjärtan och öron; deras ögon är täckta; och ett svårt straff väntar dem."* (Vers 6-7)

I Madinah framträdde en tredje grupp, hycklarna, eller *al-Munāfiqūn* (de som bara låtsades vara muslimer). Denna fraktion hade inte varit märkbar i Makkah; dess framväxt orsakades av profetens ankomst och bosättning i Madinah, som tidigare beskrivits. Det berodde på att islam i Makkah inte hade någon suverän politisk enhet eller makt, och muslimerna förblev enkla måltavlor för förföljelse och förtryck från de övriga araberna. De som accepterade islam var tvungna att vara modiga och uppriktiga, redo att uthärda alla slags svårigheter och terror.

I Madinah, som tidigare var känd som Yathrib, var bilden väldigt annorlunda. Islam blev gradvis starkare och muslimerna utvecklades till en dominerande kraft. Detta blev ännu tydligare efter deras avgörande seger över de icke-muslimska araberna vid slaget vid Badr, 125 km söder om Madinah, i februari 624 e.Kr. Detta fick vissa människor, inklusive ett antal ledande och privilegierade personer, att låtsas acceptera islam endast för att rädda sin position och skydda sin sociala och stamstatus och sina intressen. Således kom de att kallas "*hycklare*" i islamisk terminologi. En av de mest framstående av dessa var `Abdullāh ibn Ubayy ibn Salūl som, före profetens ankomst till Madinah, var på väg att krönas till kung över staden.

I början av denna surah finner vi en detaljerad beskrivning av hycklarna (Vers 8-20), från vilken det tydligt framgår att de inkluderade dem som motvilligt hade omfamnat islam och inte helt hade övergett sin stolthet och arrogans.

Vi hittar också en hänvisning till deras "onda följeslagare", vilka surans sammanhang visar var judarna, som stod i främsta ledet för motstånd och fientlighet mot islam. Surans ägnar en betydande del åt en rad skarpa attacker mot judarna som stod emot islam och profeten Muhammad.

Judarna var den första gruppen att konfrontera islam i Madinah, av flera skäl. Som ett folk med ett etablerad religiös arv och kultur, åtnjöt judarna en privilegierad och högt ansedd position bland de illitterata araberna i Madinah, både från Aws- och Khazrajstammarna. De hedniska araberna hade dock inte visat något större intresse för att omfamna den judiska religionen. De erkände emellertid att judarna var bättre bevandrade i religiös visdom än de själva var. Dessutom skapade den spända och ibland blodiga rivaliteten mellan dessa två stammar en idealisk miljö för judarna att manipulera och utnyttja.

När islam kom till Madinah hotades dessa fördelar och privilegier. Islam inte bara omfattade och bekräftade de judiska skrifterna och trosuppfattningarna, utan syftade omedelbart till att eliminera de befintliga splittringarna och skapa en enad och harmonisk gemenskap, unik i hela mänsklighetens historia.

Framför allt hade judarna påstått sig vara Guds utvalda folk, arvtagare till tidigare profeter, de sanna förvaltarna av det gudomliga budskapet, och de människor från vilka den nya profeten, som förutspåtts i deras egna skrifter, sannolikt skulle väljas. När en arabisk profet framträdde förväntade de sig att han skulle förkasta dem och begränsa den nya religionen till sitt eget folk, araberna. Men när Muhammad började presentera sitt budskap för judarna, som mottagare av tidigare

uppenbarelser och därför mer benägna att svara och ge honom sitt stöd, blev de arroganta och självgoda och tog illa upp.

De blev överväldigade av avund och svartsjuka gentemot Muhammad av två skäl: För det första, för att han valdes som Guds sändebud, och för det andra, för den snabba och växande framgång han hade i och runt Madinah.

Men naturligtvis fanns det en annan mycket viktig anledning till deras oro och fientlighet. De hade sett hotet om att bli marginaliserade och isolerade i Madinah själv, där de hade haft både andligt och kommersiellt inflytande under så lång tid. Alternativet skulle vara att omfamna den nya tron och assimileras in i den muslimska gemenskapen, vilket skulle innebära att de förlorade sin identitet och sin separata existens för alltid. Deras alternativ var därför kraftigt begränsade.

Dessa faktorer förklarar judarnas hållning gentemot islam; en hållning som har utforskats ingående vid flera tillfällen i Koranen. I denna surah finner vi att Koranen vädjar till israeliterna, påminner dem om deras förfäders attityder och beteenden gentemot tidigare profeter och erinrar om deras envishet, orubblighet och deras svek mot Guds förtroende och förbund.

De bilder och exempel som hämtas från det judiska folkets brokiga och turbulenta förflutna var välbekanta under Muhammads tid och speglade den sanna naturen hos den judiska psyken och attityden. Dessa egenskaper har följt judarna i varje generation och är fortfarande typiska för deras beteende än idag. Av denna anledning har Koranen antagit en unik och avslöjande stil i sitt sätt att tala till alla israelitiska generationer som en och samma, vilket återigen gör dessa berättelser relevanta för alla tider: det förflutna, nuet och framtiden. Således kommer Koranens ord att förbli en tidsenlig och relevant vägledning, och en varning, till muslimer i varje generation med avseende på identiteten och de potentiella intrigerna från deras trosfiender.

Låt mig veta om du behöver fler justeringar eller ytterligare översättningar!

Surans centrala tema

En betydande del av surah ägnas åt att lägga grunden och förbereda den muslimska gemenskap som skulle bära Guds budskap till världen, eftersom israeliterna påtagligt hade misslyckats med att utföra den ädla uppgiften. I själva verket motsatte de sig nu dess slutliga version, islam.

Efter att ha introducerat de tre huvudsakliga typerna av mänskligheten: troende, icke-troende och hycklare, och efter att ha gjort en tydlig, men implicit hänvisning till de "onda", vänder sig suran till mänskligheten som helhet och uppmanar dem att dyrka den Ende Guden och fullt ut erkänna de uppenbarelser Han har skänkt Sin sändebud. Den bekräftar Guds nåd och visdom i skapandet av jorden och himlarna och allt som finns i dem, för människans användning och fördel. (Vers 21-29)

Därefter följer en redogörelse för när Gud utsåg människan till Sin *Khalifah* (ställföreträdare och representant) på jorden och beskriver villkoren för denna ärofulla utnämning. (Vers 30-39)

Nästa avsnitt av suran är helt ägnat en omfattande och bred diskussion med israeliterna, där olika aspekter av deras religiösa och historiska bakgrund kritiskt behandlas. (Vers 40-141)

Diskussionen fokuserar på israeliternas mottagande av islam i Madinah. De var de första att aktivt avvisa det. De förvrängde och dolde medvetet fakta. De intog en falsk attityd gentemot tron och försökte förvränga Guds ord. De fuskade, ljög och bröt sitt förtroende gentemot muslimerna i hopp om att vända dem bort från deras religion. De gjorde anspråk på exklusivt innehav av Guds förtroende och en monopolisering av denna rättfärdighet. De blev avundsjuka på muslimerna och skonade inga ansträngningar för att undergräva deras existens och orsaka dem skada. Sist, men inte minst, allierade de sig med islams fiender, hycklarna och de hedniska araberna, och var redo att konspirera med dem mot den muslimska gemenskapen.

Som en följd av detta inleder surah en bitter och häftig attack mot judarna, med rättfärdighet i deras beteende gentemot Moses och deras reaktion på de lagar Gud gav dem och de profeter och budbärare Han skickade till dem. Alla generationer av den judiska nationen adresseras som en grupp.

Attacken avslutas med en uppmaning till muslimerna att aldrig hysa något hopp om att judarna någonsin kommer att förlika sig med att acceptera eller erkänna islam. Den går vidare till att fördöma judarnas anspråk på Abrahams monoteistiska arv, och att fastställa Muhammad och hans anhängare som de sanna arvtagarna till Abrahams tro, som är berättigade att ärva hans förbund med Gud. Den bekräftar att muslimernas arv av vårdnaden om Guds budskap till människan hade kommit som en uppfyllelse av Abrahams och Ismaels böner till Gud när de byggde Ka'bah, symbolen för överlåtelse och det heliga huset tillägnat dyrkan av den Ende Guden.

Från och med då vänder sig suran till muslimerna och instruerar dem hur de ska uppfylla sin roll.

Deras roll som förvaltare och bärare av Guds budskap till mänskligheten. Det erbjuder vägledning om de trosuppfattningar och koncept som skulle skilja den muslimska tron och livsstilen för all framtid. (Vers 142-283) Denna del börjar med att definiera "qiblah", den riktning som muslimerna bör vända sig mot när de ber. Det var den heliga platsen i Makkah där Ka'bah, Guds hus som byggdes av Abraham och Ismael, dess första väktare och förvaltare, finns. Surah berättar att även när muslimerna hade bett vända mot Jerusalem, centrumet för judendomen, längtade Muhammad i hemlighet efter att Ka'bah skulle bli den exklusiva böneriktningen för muslimerna. (Vers 144)

Surah fortsätter med att redogöra för principerna och systemen för islam inom flera områden, inklusive tro och synsätt, dyrkan och religiösa frågor, personligt och offentligt beteende. Den lär muslimerna att de som ger sina liv för Guds sak aldrig dör; att osäkerhet, hunger och fattigdom inte nödvändigtvis är onda i sig själva, utan är medel för att testa de troende, bedöma deras potential och förfina och stärka deras förmåga att främja Guds sak i världen. Den försäkrar muslimerna att Gud är deras beskyddare och alltid kommer att vara på deras sida, medan deras motståndare kommer att ledas vilse in i mörkrets vildmark av bedragare, falska mentorer och oäkta ledare.

Suran beskriver aspekter av tillåten och otillåten mat och dryck, straffrättsliga åtgärder, regler som styr testamente, fasta, krig och pilgrimsfärd. Den uppehåller sig länge vid regleringen och organisationen av familjeangelägenheter, inklusive äktenskap och skilsmässa, samt täcker regler för utgifter, ränta, lån och handel.

Även om suran från tid till annan hänvisar till händelser och glimtar från den judiska historien, handlar huvuddelen av den andra delen i grunden om strukturen och organisationen av den muslimska gemenskapen och de grundläggande egenskaper och kvalifikationer som krävs för att

upprätthålla Guds budskap och fullfölja dess främsta roll som Hans förvaltare och förmyndare av Hans budskap för all framtid.

Nästa avsnitt av suran är nästan helt ägnat åt utbildning, bildning och uppbyggnad av den muslimska gemenskapen, som var avsedd att ta på sig uppgiften att förklara Guds budskap för resten av mänskligheten. Vi stöter ibland på diskussioner och argument som behandlar de som motsatte sig islam, särskilt israeliterna, och deras intriger och planer för att hindra dess framsteg och kväva tillväxten av den muslimska gemenskapen. Det finns också instruktioner till muslimerna om hur de ska kämpa tillbaka och vilka försiktighetsåtgärder de ska vidta för att undvika deras fällor.

Trots detta förblir det främsta fokuset i detta avsnitt, och resten av suran, etableringen och kodifieringen av de utmärkande egenskaperna och kännetecknen för den muslimska gemenskapen. Det är en gemenskap som har sina egna lagar, bekräftande och efterföljande de tidigare gudomliga uppenbarelserna, sin egen ”qiblah”, och framför allt sin distinkta och originella syn på världen och livet som helhet. Det är en gemenskap som är fullt medveten om sin relation till Gud och sin ledande roll i världen, samt det ansvar och förpliktelser som härrör från den rollen. Det är en gemenskap som med självförtroende och lojalitet är redo att fullständigt underkasta sig Guds vilja och befallning, som fastställts och formulerats i Koranen och i läran och gärningarna av Profeten Muhammad, Guds frid och välsignelser vare med honom.

Vi får veta att frågan om ”qiblah” är relaterad till det faktum att den muslimska gemenskapen är en måttfull och balanserad gemenskap. I kraft av sitt budskap och sin roll i världen ska muslimer vara Guds vittne inför resten av mänskligheten, medan Muhammad ska vara ett vittne för dem. Koranen tilldelar muslimerna en ledande ställning i världen och uppmanar dem att arbeta hårt, uthärda och göra alla de uppoffringar som krävs för att förtjäna denna ställning och uppfylla sin roll, och att fullt ut lita på Guds vilja och visdom.

Vi stöter på en viktig utveckling av grundläggande islamiska koncept som ”*taqwah*” (Gudsfruktan) och ”*`amal ṣāliĥ*” (goda handlingar). Detta framkommer i samband med att judiska argument gällande förändringen av ”qiblah” tillbakavisas, argument som bygger på förvrängning av fakta och felaktiga tolkningar av gudomliga instruktioner.

Suran övergår sedan till att fastställa regler och förordningar för det religiösa och praktiska livet för gemenskapen. Dessa inkluderar straff för allvarliga brott och regler gällande testamente, fasta under Ramadan, krigföring under de heliga månaderna och i närheten av Ka’bah, vallfärden (”*Hajj*”), drickande och spelande, samt familjeangelägenheter. Den gemensamma nämnaren för alla dessa skyldigheter och förordningar är en sund tro och stark tro på Gud, den Allsmäktige.

Avsnittet innehåller en diskussion om ”*jihad”* (kamp) och citerar en viktig episod från israeliternas historia efter Moses, under profeten Davids tid, som har många viktiga lärdomar för muslimerna som arvtagare till Abrahams religiösa tradition och ansvaret för världens ledarskap.

Suran har gett oss en god inblick i den strid Koranen förde och den miljö den verkade i när den uppenbarades, samt de mål den strävade efter att uppnå i uppbyggnaden av den muslimska gemenskapen på 600-talet e.Kr. Atmosfären bland araberna från Makkah präglades av intriger, oreda, förvirring och falskhet. Mänsklig svaghet och girighet måste också beaktas.

Framför allt strävade Koranen efter att fastställa och uttrycka rättfärdiga koncept och sunda principer på vilka gemenskapen kunde byggas, och att skapa en väg för ett rättfärdigt och värdigt världsledarskap.

De bestående egenskaperna hos Koranen bekräftas av det faktum att dess principer, de regler och instruktioner som Koranen presenterade för fjorton århundraden sedan förblir än idag, och för all framtid, avgörande för återuppbyggnaden och förnyelsen av det muslimska samhället. Striderna, frågorna och kontroverserna är desamma. Fienderna, samt de medel och vapen som används mot Koranen och dess anhängare, är i grunden också desamma. För att bekämpa och vinna dagens strider behöver muslimerna följa de principer och läror som Koranen erbjuder, vilka formade och vägledde den första muslimska gemenskapen i Madinah.

Muslimer idag behöver Koranen för en bättre och mer realistisk förståelse av världen och deras roll i den. Ingen annan källa kan ge dem den inspiration, den praktiska vägledning och den kompletta livsstil de behöver för att gå framåt och återigen anta ledarskapet i världen.

De två avslutande verserna tar oss hela vägen tillbaka till början av surah och bekräftar den muslimska världsgemenskapens eviga tro på alla profeter och budskap som Gud har sänt till människan, utan undantag, och på det som ligger bortom mänsklig uppfattning. De bekräftar muslimernas totala och villkorslösa tro på och underkastelse till den Ende Guden. På så sätt sammanfaller slutet av suran smidigt med dess början, då innehållet formas och slipas för att ge ett fullständigt och lysande exempel på Koranens oöverträffade och kraftfulla stil.